

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 24 d'abril de 2008

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal dels Srs. L.E.M. i M.A.B. va formular demanda envers la mercantil C.A. SA, segons la qual sol·licitava la condemna de la defenent a l'abonament de la quantitat de 7.574,62 euros, amb més els interessos legals i amb imposició de les costes processals.

Per escrit de data 8-2-2002, la representació processal de la mercantil defenent va oposar-se a la demanda i va demanar que es procedís a la desestimació de la mateixa, amb imposició a la part agent de les costes processals.

II.- L'Hble. Batlle va dictar sentència, de data 5-9-2007, essent la seva part decisòria la que segueix: "DECIDEIXO Que he de desestimar i desestimo la demanda interposada pels Srs. L.E.M. i M.A.B. contra l'entitat bancària C.A. SA, condemnant als primers al pagament solidari de les costes processals, en els termes del darrer Considerant.

III.- La representació processal de la part agent va interposar recurs contra la resolució d'instància i, en

data 10-12-2007 va presentar llur escrit de conclusions, en virtut del qual i pels arguments continguts en el mateix demanava la revocació de la resolució d'instància. Per el contrari, la part recorreguda va presentar escrit de contesta a les conclusions, de data 18-01-2008, segons el qual demanava que es procedís a la confirmació de la sentència, amb imposició de les costes processals a la part recurrent.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els motius o greuges en els quals fonamenta la part recurrent el seu recurs són, en essència, els següents. En primer terme, considera que s'ha fet una valoració errònia de la prova. Així, entén que no es pot afirmar que l'entitat bancària enviés les targetes i que si la entitat bancària entenia que no era responsable de la pèrdua de la targeta, hauria d'haver efectuat la crida en garantia de l'empresa transportista. En segon terme, afegeix que si l'entitat bancària hagués estat diligent, s'hauria concertat una assegurança i no es pot entendre que vagi contra els seus propis actes per haver admès com a mitjà d'enviament el correu.

II.- Si s'analitza la prova practicada a les actuacions es pot concloure que el sobre que anava adreçat als agent va arribar efectivament a l'ambaixada britànica de Guatemala, però que, segons informa la Vicecònsol de l'ambaixada el sobre no contenia les targetes Visa que s'havien d'enviar als agents (foli 18). Consta també provat que l'entitat bancària va enviar la targeta i el codi en sobres separats i la primera desactivada i que ho va fer a través del servei de missatgeria UPS.

La part agent reclama tot un seguit de despeses que no es deriven de la inadequada utilització de la targeta de crèdit, sinó de càrrecs i despeses que no van poder atendre per no disposar de numerari i, per tant, que es podien haver solventat amb transferències bancàries o altres mitjans d'enviament de numerari. Nogensmenys, van

decidir, una vegada se'ls havia furtat la targeta anterior i el diner en efectiu, sol·licitar l'enviament de la targeta per correu i així es va efectuar. De la prova testifical de la Sra. C. (foli 84) consta que ella manifesta ser cert que, malgrat no existir cap obligació, va enviar la targeta a l'estranger i que la va enviar desactivada.

III.- De les anteriors consideracions, en consonància amb la prova practicada, s'ha de concloure que no existeix cap valoració errònia de la prova practicada ni cap vulneració del principi dels actes propis. En efecte, una volta van ésser objecte d'un robatori que afectava a la seva documentació personal i a les targetes Visa, els agents van sol·licitar l'enviament per correu de noves targetes. Atès que el sobre en el qual s'enviaven es trobava buit culpabilitzen a l'entitat bancària de les despeses que han hagut de suportar per l'enviament fallit. I des d'aquesta òptica, s'ha de posar de relleu que no es reclamen despeses derivades d'utilitzacions inadequades de la targeta de crèdit enviada, sinó despeses per no haver disposat de numerari. En aquest sentit, s'ha d'entendre que, al marge que s'hauria d'haver portat al procés per la part agent a l'empresa transportista com a responsable de l'enviament i de la custòdia de l'objecte del mateix, existien altres formes útils per a l'obtenció de numerari, sense que es pugui atribuir a l'entitat bancària la responsabilitat que se li imputa per la possible sostracció de la targeta enviada, quan l'actuació de la mateixa va ser en tot moment diligent i en consonància amb les instruccions rebudes dels clients i agents.

Consegüentment, s'escau confirmar la resolució d'instància i desestimar els motius de recurs al·legats.

IV.- La desestimació del recurs s'ha de traduir, en matèria de costes processals, en la imposició a la part recurrent de les costes d'aquesta alçada (arg. Codi 7,51,5).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs interposat per la representació processal dels Srs. L.E.M. i M.A.B. contra la sentència, de data 5-9-2007, dictada per l'Hble. Batlle i confirmar íntegrament la seva part decisòria. S'escau imposar a la part recurrent les costes processals d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-